

★ הסיבות הן גיל, מישפחה, צבא, מילואים

★ אנחנו דור המקבל הכל כמובן מאליו

ברום-קורואה, בסין ובמקומות נוספים בעולם יוצאים הסטודנטים להפגנות-מהאה וגוררים אחריהם את העם. מהומות הסטודנטים בצרפת ובמכסיקו לא במהרה יישכחו. בישראל, חוגגים השבוע הסטודנטים את יום-הסטודנט. יום של ביופים. תצוגות-אופנה, קורין אלאל, הגרלות, יצחק קלפטר, "משינה", דני סנדרסון והימורים.

קשה להוציא את הסטודנט הישראלי מאדישותו. בפעילות פוליטית עוסקים רק בתאי-המיפלגות באגודות הסטודנטים. הסטודנטים עוברים בפנים אטומות על פני המחתימים בשערי האוניברסיטה נגד המדיניות בשטחים הכבושים, וגם העלאה בשכר-הלימוד לא גורמת להם לטרוח ולהגיע להפגנות המאורגנות.

בהפגנה נגד העלאת שכר-הדירה במעונות מצאו את עצמם עדי הדר, יו"ר ההתאחדות ואפי מחלב, יו"ר האגודה בתל-אביב, לבדם, במשך לילה שלם, מול ביתו של שרי האוצר (ראה תמונה מימין).

למה הסטודנטים הישראלים אדישים?
"העולם הזה" יצא השבוע לראיין עוברים ושבים באוניברסיטות. כמה מהתשובות מתפרסמות בעמודים אלה. לא היה אף סטודנט, או מרצה אחד, שהתכחש לעובדה שהסטודנטים בישראל אדישים.
גלית בר ■

"מדוע הסטודנט הישראלי אדיש?"

● הפרופסור אוריאל רייכר מן, דיקן הפקולטה למישי-פטים: גיל, מישפחה, עול-הפרני סה, צבא, מילואים ולימודים קשים גורמים לכך שאין לסטודנט חרות בלתי-מוגבלת. עליית המטרי-אליום, וחוסר רוגמה אישית של המנהיגות מגבירים את האדישות.

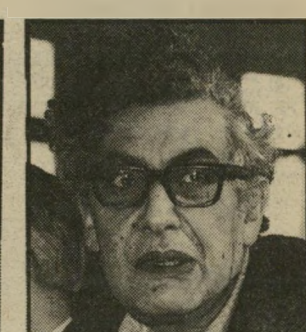
● אפי מחלב, יו"ר אגודת-הסטודנטים בתל-אביב: אחי רי הצבא, האורח הישראלי הופך עייף ואדיש, וכך גם הסטודנט. הניכור התל-אביבי מדיגש את האדישות, ומעט סטודנטים מאמרי-נים שאפשר לשנות. הם רוצים לראות תוצאות מיידידות.

● רונית הרמתי, ספרות-עברית: זה עניין של גיל. הסטודנטים נכנסים למערכת פרג-מטית של השגת תואר. בגלל הגיל, מערכת-ההרגשים מאוד אישית ופרגמטית. כדי ללמוד וגם לחיות כדירה צריך לעבוד. האדישות נר-עת בעיקר מסיבה טכנית.

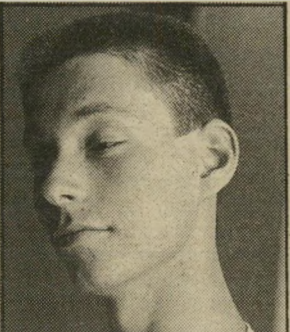
● רונית כהן, לימודים כללי-יים: אנחנו מאוד אנוצנטריים, ורק חושבים מה להשיג ואיך להשיג. יש בעייה כשמדובר בלחימה עבור מטרה כללית. גם בגלל המתח שבו אנו חיים במדינה, וגם בגלל המטרות האישיות של כל אחד. אנו מוצאים זמן רק לעצמנו.

● הפרופסור יוסף בן-של"מה, פילוסופיה יהודית: כטח שהם אדישים. סטודנט, שהולך בירושלים ורואה ערבי תוקע סכין בשני יהודים, צריך לרוץ אחרי. בגיל 21 הוא הספיק להוביל לקרב 30 צנחנים. אז עבורו להפגין עם שלטים זה שטויות.

● חיים בריליה, היסטוריה וחינוך: אנחנו לא כל-כך אדי-שים. המילואים שאני עושה זה מספיק מבחינת המצפון. רוב הסטודנטים הם ילדי-שמנת, שבאו רק ללמוד. אז למה שיפגינו? הכל אצלם טוב. חוץ מזה אדישות היא מחלה מרבקת.

● אילן גנרלמן, עתודאי, מתמטיקה: אני לא מכיר מספיק את האוניברסיטה כדי לדעת האם הסטודנט אדיש, ואם כן — למה. אני, באופן אישי, לא מעורב כרגע, ואלך להפגנות רק אם ההזדהות שלי עם הבעייה תהיה גבוהה.

● אורטל רוטנברג, פילוסופי-יה: מצב הסטודנטים הוא טוב יחסית. אין הרבה קשיים, מרווחים טוב, הלימודים לא קשים, ההורים עוזרים, לא מתעסקים יותר מדי בפוליטיקה. כשאין בעיות לחצות על הראש, אז גם אין על מה להילחם ובשביל מה להאבק.

● בועז שריובמן, גאופי-סיקה: הדרך היחידה שלי להשי-פע היא להצביע פעם בארבע שנים. לדעתי, אין כוונה להשוואה בינינו לסטודנטים במדינות אחרות, ואי-אפשר לומר שהסטודנ-טים הם אדישים, כי זה לא תפקידנו כאזרחים לעלות על בריקדות.

● אהובה בוזין, מדעי-המדעי-נה: יש פה השלמה עם המצב. אני לא אלך להפגין נגד המדיניות הנר-אית בשטחים ונגד המצב בכלל. אין אדישות, רק יודעים שהמצב רע, ואין מה לעשות.